1e Jaargang, nummer 7, 9 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Het Geheimenis van de christelijk gereformeerde kerk - 5, en de bespreking van Calvijn’s commentaar op Psalm 4

HET GEHEIMENIS VAN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - 5

De christelijk gereformeerde kerk wilde geen deel hebben aan de poppenkast en het theater van Kuyper. Zij wilden gegrondvest zijn op 1834, en streden tegen de al te gemakkelijke 1886, 1892 en 1901, de drietand van Kuyper. De christelijk gereformeerde kerk was ontstaan in 1869 toen verschillende christelijk afgescheiden kerken en kruisgezinde kerken zich samenvoegden in de wildernis, alhoewel ook daarvoor de naam christelijk gereformeerde kerk al gebruikt werd, en de Nederduits gereformeerde kerk ook soms zo werd genoemd.

De christelijk gereformeerde kerk noemde 1892, waarin zij velen van hun kerken aan Kuyper verloren, een combinatie in plaats van een reformatie. 1886 noemde ze een speculatie. Dat was wat Kuyper was. Met wat knip en plakwerk had hij een eigen theologisch speculatief werkstuk gemaakt tot een sluitend geheel, als een neo-gereformeerde paus. Er zaten nogal wat haken en ogen aan, waar ik zelf ook in dromen op werd gewezen die ik vroeger had, over dikke vrouwen met maskers op in dure victoriaanse kledingstijl, met dikke make up ook, en zij vraten veel, en zaten in de kerk te roddelen, met hun vooroordelen, om zich heen kijkende. Het waren min of meer clowns. Ook waren het een soort zombies. Dat was de Kuyper kerk.

Het smalle pad is vol met doornen. Aan het kruis zwellen de wonden, terwijl in de stad op het brede pad zwellen de lusten van de mens.

Luke 13:24 “Work hard to enter the narrow door to God’s Kingdom." NLT

Geliefden, ik noem even de Engelse vertaling omdat ze het zo mooi en treffend hebben vertaald. Het binnengaan is ‘ll in het Aramees, de taal van Jezus, en het betekent ‘volhardend binnengaan.’ Het harde werken is kts in het Aramees, wat ook een gevecht betekent, waarin je moet slaan en stampen, tot poeder moet vermorzelen, moet verwonden, zoals J.J. van der Schuit zegt over de liefde : De liefde wil het oog uittrekken, de hand afhakken, en kruisigt de zondige natuur. (De Wekker, 1/6, 1917) Dat gebeurt in de hof van het Hooglied, waar de palm van hoop staat, de roos van geloof, en de witte lelie van de liefde, stelt J.J. van der Schuit.

In het Grieks is het harde werk ‘agonizomai’ wat ‘te strijden voor een prijs’ betekent.

In het commentaar van ons andere blad, Geestelijke Opvoeding, op Odenlech 1:24 van de nieuwe bijbel stellen wij :

‘De valse vertaling van Efeze 2:8 is een absolute killer in het westen :
‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’
In het Aramees, de taal van Yeshua, staat er echter : ‘Want door de getuchtigdheid en geoefendheid (tebu) bent gij afgezonderd (prq), door de deugdelijkheid, en dat niet uit uzelf (het ego): het is een gave van God.’ In het Grieks is de gift de doron, wat een beloning is en een verering, net zoals charis, genade, een beloning is, en doron betekent ook een offer aan God, dus zo krijgt deze tekst een hele andere betekenis. Die wordt in het westen van de mens afgehouden.’ (G.O. nr. 36)

Zo kloppen Lukas 13:24 en Efeze 2:8 weer met elkaar. In de westerse uitleg kunnen de woorden geloof en genade dus heel gevaarlijk zijn, omdat het in het midden oosten een veel diepere betekenis heeft. Zo kwam de kerk op een dwaalspoor terecht.

Diepte leert bidden, stelt J. Wisse. De myrten groeien in de diepten. De diepten leren roepen tot God, stelt J. Wisse. We moeten niet zomaar bidden om troost of verlossing, maar om diepte, zoals Job ook niet vertroost wilde worden, en de heiligen uit Hebreeën 11 wilden van geen bevrijding weten opdat zij aan een hogere opstanding zouden deelhebben, namelijk die van de diepten. Wij moeten niet verslappen, maar het volle Woord prediken, en niet halve waarheden met halve leugens in overmoed dingen goed proberen te praten, want het is niet goed. J. Wisse wees erop dat men God had getart en daarom was er niet zomaar redding uit God’s gramschap. De geestelijken vandaag de dag moeten net als toen ook optreden tegen een verhard en verblind

volk. We leven als in de dagen van Noach, stelde J. Wisse. De volksfeesten en ijdelheidskramerijen werden niet geweerd, stelde J. Wisse, en daarom waren de plagen gekomen. Hij riep het volk op om weer te luisteren naar de roede des Heeren. (De Wekker, 2/3, 1917)

J. Wisse riep op de gehele geestelijke wapenrusting aan te doen. Hij gaf het voorbeeld van een zorgeloos mens die stil en rustig in een bootje op de rivier de Niagara dreef, maar kwam opeens aan de gevaarlijke plek van de grootste waterval der wereld, werd met den stroom meegevoerd, en verdween, verpletterd in de ontzaggelijke waterkolk tussen Ontario Canada en New York Amerika in. Zo gaat het ook de mens die geen acht geeft op de waarschuwing des Heeren om met voorzichtigheid te wandelen, en de geesten te beproeven of zij uit God zijn.
(De Wekker, 2/2, 1917)

‘Dom, stom, en ik weet niet waarom.’ Waarom doen mensen dit ? Och ziet u, we leven met deze verschijnselen van zonde en verderf in dit gebied buiten het paradijs. Alles stort naar beneden als een waterval, en alles wordt verdraaid, tot chaos, want de schepping moet nog komen. En wij moeten de diepte van deze val onder ogen komen, stelt J. Wisse. De aarde is opgeslokt door een zee van bloed en tranen, verzwolgen, stelt J. Wisse, en Jezus weende aan de poorten van Jeruzalem, om het ongeloof en de verblinding onder de mensen, de verharding. Kom het onder ogen, dat is de enige weg. Waar de ontmaskering voortijdig overgaat in strijd, waar de ontmaskering niet volledig is, daar vindt valse, overmoedige strijd plaats.

BESPREKING VAN CALVIJN’S COMMENTAAR OP PSALM 4

Bij de bespreking van psalm 4 vraagt Calvijn zich af hoe mensen met hun eigengerechtigheid voor God durven te verschijnen, sinds alle reinheid van de mensen slechts vuil is voor God. Het laat volgens Calvijn de onmetelijke bluf zien van de ijdele eigenwaan van de mens die zich zelfs op het religieuze terrein waagt.

David was een vluchteling in de wildernis, in bergen en dalen en vreemde landen, terwijl de vijand zo zijn relikwieën stal, stelt Calvijn, en zo misbruikten zij het geestelijke, want zij kenden het geestelijke niet, en konden er alleen op een uiterlijke manier mee omgaan, met huichelachtige plechtigheden, allemaal hooghartig bedrog. Zo dachten ze, dom als ze waren, dat God ook nog aan hun zijde zou staan. Zij hadden immers God gestolen. Zij zagen God slechts als een gebruiksvoorwerp. Veel mensen zien God ook als een woord, iets wat ze kunnen bezitten en veel gebruiken door er maar gewoon in te geloven en het uit te spreken, liefst op een traditioneel kerkelijke manier, maar God is de Rede. God is de hogere natuur-filosofie, die niet buiten de noodzaak van de studie omwerkt. Calvijn waarschuwt tegen ijdele en nagebootste plechtigheden waarin onoprechte vereerders van God slechts zichzelf behagen. Het is een droom, en de mens gaat ontwaken. Calvijn stelt dat de mens denkt dat God aan zijn zijde staat omdat hij iets in de hand heeft, maar het zijn slechts bedriegelijke uiterlijkheden, en ieder mens moet hiervoor op zijn hoede zijn, voor ijdel vertoon. De mens moet strijden en leren. Het komt de mens niet zomaar aanvliegen.

Calvijn stelt vervolgens dat de mens als vreemdeling moet leven in deze wereld die door velerlei begeerten wordt gedreven, opdat de mens met volharding naar een beter leven streeft. De mens die niet zich zou afzonderen als een vreemdeling zou geheel wegzinken in de rust, de gemakken en het genot van het vleselijke, ontbloot van de wijsheid. De vreemdelingen echter leven in geduld, en dat is een betere bewaking dan de menselijke bewaking of bewaking van vrienden. Dat is een korte samenvatting van Calvijn's commentaar op psalm 4.

Uit : De Contextuologie, uitgave : COAB
